

Sygn. akt I ACa 591/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2014 roku

Sąd Apelacyjny w Lublinie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Alicja Surdy
Sędzia:	SA Ewa Lauber-Drzazga (spr.)
Sędzia:	SA Zbigniew Grzywaczewski
Protokolant	Diana Goluch

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2014 roku w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa E. P.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej

z siedzibą w W.

o zadośćuczynienie i odszkodowanie

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 20 czerwca 2014 roku, sygnatura akt I C 83/13

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda E. P. kwotę 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

I ACa 591/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 20 czerwca 2014r. Sąd Okręgowy w Lublinie zasądził od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda E. P. m.in. zadośćuczynienie w kwocie 40.000zł.

Wyrok Sądu Okręgowego został oparty na następujących ustaleniach:

W dniu 2 maja 2012r. powód uległ wypadkowi komunikacyjnemu w wyniku którego doznał urazu wielonarządowego w postaci: skręcenia kręgosłupa szyjnego, stłuczenia grzbietu, stłuczenia klatki piersiowej, stłuczenia kolana lewego, stłuczenia goleni lewej, otarcia skóry goleni lewej, stłuczenia stopy prawej, złamania podstawy 5 kości lewego

śródstopia. W szpitalu przebywał do 9 maja 2012r. gdzie był leczony zachowawczo, założono mu kołnierz szyjny, złamanie unieruchomiono w opatrunku gipsowym. Następnie kontynuował leczenie w warunkach ambulatoryjnych. Z uwagi na brak zrostu powód został skierowany na leczenie szpitalne i 19 lipca 2012r. został poddany operacji zespolenia śrubą odłamów kostnych. Cały czas kontynuował leczenie ambulatoryjne. W dniu 1 lutego 2013r. usunięto materiał zespalający. Dolegliwości bólowe o dużym nasileniu utrzymywały się przez trzy tygodnie, pierwsze dwa tygodnie bezpośrednio po urazie i tydzień po operacji.

Leczenie zostało zakończone , uzyskano pełny zrost złamanej kości. Na czerwiec 2014r. powód miał jeszcze zaplanowany zabieg chirurgiczny usunięcia 2mm niezrośniętego odłamka kości stopy.

W dacie wypadku powód miał 27 lat. Był osobą zdrową, sprawną fizycznie, lubił uprawiać sporty, kontynuował naukę, ale wypadek uniemożliwił mu przystąpienie do egzaminów maturalnych.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, iż odpowiednią kwotą zadośćuczynienia należnego powodowi na podstawie art. 445 § 1 kc stanowi 40.000zł.

Od tego wyroku pozwany złożył apelację zarzucając naruszenie:

- art. 233 kpc przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów ;
- art. 445 § 1 w zw. z art. 444 kc poprzez przyjęcie, że kwota zadośćuczynienia zasądzona na rzecz powoda jest adekwatna do rozmiaru jego cierpień.

Wskazując na powyższe pozwany wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i obniżenie zasądzonego zadośćuczynienia do kwoty 15.000zł.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Podnoszone przez pozwanego zarzuty nie mogą prowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku i obniżenia zasądzonego na rzecz powoda zadośćuczynienia.

Sąd Okręgowy, wbrew stanowisku pozwanego, rozważył wszechstronnie zebrany w sprawie materiał dowodowy i wyciągnął logiczne wnioski, zgodne z doświadczeniem życiowym. Zarzut przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów należy zatem uznać za chybiony.

W ocenie Sądu Apelacyjnego przyjęte przez Sąd Okręgowy zadośćuczynienie w kwocie 40.000zł nie może być w okolicznościach niniejszej sprawy uznane za rażąco zawyżone. Wprost przeciwnie, biorąc pod uwagę długotrwałość leczenia, ograniczenia w poruszaniu się, operacje, dolegliwości bólowe, kwotę tę należy uznać za zdecydowanie umiarkowaną. Nie zmienia tego fakt, iż leczenie zostało zakończone, powód powrócił do zdrowia, podjął pracę w tym samym zawodzie, w którym pracował przed wypadkiem albowiem w przeciwnym wypadku zadośćuczynienie musiałyby być znacznie wyższe.

W związku z powyższym należy uznać, iż proponowana przez pozwanego kwota 15.000zł zadośćuczynienia jest rażąco zaniżona w stosunku do doznanej przez powoda krzywdy i nie spełniłaby swojej kompensacyjnej funkcji.

Z tych względów i na podstawie art. 385 kpc i art. 108 § 1 kpc Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.